

menneske kan fortsætte livet, når det ender for en selv.

Dette er min mening, og jeg repræsenterer også flertallet i den konservative gruppe, men jeg skal loyalt fremføre, at andre i gruppen har et andet syn på tingene. Nogle mener, at netop spørgsmålet om organdonation er et spørgsmål, som familien skal stå sammen om og være enig om, og strider det mod en mors følelser at skulle sende sin søn, der er erklæret hjernedød, på operationsbordet for at transplantere hans organer, ja så bør man respektere morens ønske.

Så vi stemmer ud fra, hvad vi hver især kan leve med. Der er dog enighed om, at de pårørende skal have bedre information om, hvad der kommer til at ske, når en pårørende har meldt sig som donor. At personalet hele tiden holder familien underrettet og sørger for at fortælle familien, hvad der rent praktisk skal ske, ligesom man ikke bør lade familier gå rundt i uvished om, hvad der skal ske med en pårørende. Beslutningen om eventuel transplantation skal træffes hurtigst muligt, men jeg ser meget gerne dette forslag vedtaget i respekt for afdødes vilje og til gavn for de dødeligt syge, der vil kunne skimte et nyt håb.

Anni Svanholt (SF):

Det er ikke ret lang tid siden, Folketinget behandlede præcis det samme forslag, der nu er til behandling i dag, nemlig den 20. maj 1999, og der er ikke fremkommet nye argumenter, der har ændret SF's holdning til det spørgsmål, så jeg vil henvise til det, der blev sagt i den tidligere debat.

SF's gruppe er frit stillet i denne sag, og der er dele af gruppen, der ønsker at støtte de tanker, der ligger i beslutningsforslaget, og der er dele af gruppen, der er afvisende, men der er fuld enighed i gruppen om, at når pårørende skal tage afsked med en døende, der har ønsket at være organdonor, så skal det ske på en ordentlig og værdig måde, så de pårørende reelt får mulighed for at tage afsked med deres kære, og der burde nok gøres en ekstra indsats for at sikre, at det finder sted i alle tilfælde.

Det er SF's holdning i denne her sag, og den er præcis, som den var i 1999.

Birthe Skaarup (DF):

Der er ingen tvivl om, at der gennem mange år har været stor mangel på organer her i landet. Det ser vi bl.a. rundt om i amterne, hvor man er

nødt til at lægge mennesker i dialysebehandling, netop fordi der er mangel på organer.

Ca. 200.000 danskere har faktisk givet tilladelse til, at deres organer transplanteres ved død, heraf nogle i begrænset omfang. Andre små 20.000 har til organdonorregistret oplyst, at de ikke ønsker at donere. Problemet er selvfølgelig, at mange afdøde, der har givet tilladelsen til at være organdonorer, ikke får deres ønske opfyldt, fordi de pårørende på et tidspunkt, hvor de står i en meget uheldig situation, ikke kan overskue et løfte, som de har givet.

Det er et problem med de pårørendes vetoret, men når man står i en situation som pårørende til en afdød, spiller der selvfølgelig etiske overvejelser ind. Man er i et stort dilemma, og man står i en situation, hvor man har store sjælekvaler.

Som medforslagsstillere ønsker i vi Dansk Folkeparti ikke, at det skal være tilladt at omstøde et andet menneskes beslutning. Man må respektere, hvad et menneske, der er ved sine fulde fem, har bestemt skriftligt før sin død. Og der må naturligvis for den enkelte også være fuldstændig sikkerhed for, at det ønske vil blive respekteret.

Dansk Folkeparti har på et tidspunkt rettet en skriftlig forespørgsel om, hvorvidt det kunne blive påført sygesikringskortet, om man vil være donor eller ej, og vi mener stadig væk, at det ville være en god idé. Vi har fået at vide, at det ville koste rigtig mange penge – ca. 25 mio. kr. – men på den anden side så synes vi, det er en meget god idé at få påført sygesikringskortet en påtegning, om man vil være donor eller ej. Og så skal det naturligvis respekteres.

Men tilbage til selve forslaget. Som medforslagsstillere håber vi, at andre partier også vil se velvilligt på det her i respekt for de afdøde.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

I dag, tror jeg, er der reception for den forhenværende formand for Etisk Råd, fru Linda Nielsen. Hun går af i dag og bliver erstattet af en ny formand. Hun sagde noget om det her på et tidspunkt. Hun sagde: Når man er død, har man ikke mere at skulle have sagt. Først tænkte jeg: Hvor kan ting dog siges enkelt om noget så svært som det her. Men det, hun mente, var jo, at så måtte det være op til de pårørende, om de ønskede noget andet. Det er dem, der skal leve videre med det, de har været igennem omkring dødsfaldet. Og det er jo også rigtigt.